

PAPER 105
DEITY AND REALITY

To even high orders of universe intelligences infinity is only partially comprehensible, and the finality of reality is only relatively understandable. The human mind, as it seeks to penetrate the eternity-mystery of the origin and destiny of all that is called real, may helpfully approach the problem by conceiving eternity-infinity as an almost limitless ellipse which is produced by one absolute cause, and which functions throughout this universal circle of endless diversification, ever seeking some absolute and infinite potential of destiny.

When the mortal intellect attempts to grasp the concept of reality totality, such a finite mind is face to face with infinity-reality; reality totality is infinity and therefore can never be fully comprehended by any mind that is subinfinite in concept capacity.

The human mind can hardly form an adequate concept of eternity existences, and without such comprehension it is impossible to portray even our concepts of reality totality. Nevertheless, we may attempt such a presentation, although we are fully aware that our concepts must be subjected to profound distortion in the process of translation-modification to the comprehension level of mortal mind.

1. THE PHILOSOPHIC CONCEPT OF THE I AM

Absolute primal causation in infinity the philosophers of the universes attribute to the Universal Father functioning as the infinite, the eternal, and the absolute I AM.

There are many elements of danger attendant upon the presentation to the mortal intellect of this idea of an infinite I AM since this concept is so remote from human experiential understanding as to involve serious distortion of meanings and misconception of values. Nevertheless, the philosophic concept of the I AM does afford finite beings some basis for an attempted approach to the partial comprehension of absolute origins and infinite destinies. But in all our attempts to elucidate the genesis and fruition of reality, let it be made clear that this concept of the I AM is, in all personality meanings and values, synonymous with the First Person of Deity, the Universal Father of all personalities. But this postulate of the I AM

POGLAVLJE 105
BOŽANSTVO I STVARNOST

ČAK i visoki redovi kozmičkih inteligencija mogu jedino djelomično shvatiti beskonačnost, dok im je konačnost stvarnosti jedino relativno shvatljiva. Ljudski će um lakše biti u stanju pronići vječnu tajnu porijekla i sudbine svega što se naziva stvarnim ako zamisli vječnost-beskonačnost kao gotovo neograničenu elipsu koja proizlazi iz djelovanja jednog apsolutnog uzroka i koja djeluje širom ovog univerzalnog kruga beskrajne raznolikosti, uvijek stremeći nekom apsolutnom i beskonačnom potencijalu sudbine.

Kada smrtnički intelekt nastoji shvatiti koncept cjelokupnosti stvarnosti, takav je konačni um izravno suočen s beskonačnosti-stvarnosti; cjelokupnost stvarnosti je zapravo beskonačnost koja tako nije posve razumljiva ni jednom umu podbeskonačne konceptualne moći.

Ljudskom je umu jako teško izgraditi prikladno razumijevanje egzistencija vječnosti, a bez takvog je razumijevanja nemoguće predočiti čak i naše koncepte cjelokupnosti stvarnosti. Unatoč tome, mi možemo pokušati predstaviti ove ideje, premda smo u cjelosti svjesni da pri procesu prevođenja i modifikacije moramo umnogome izobličiti svoje koncepte kako bi ih doveli do razine razumijevanja smrtničkog uma.

1. FILOZOFSKI KONCEPT JA JESAM

Filozofi kozmosa pripisuju apsolutni osnovni uzrok u beskonačnosti Ocu Svih koji djeluje kao beskonačni, vječni i apsolutni JA JESAM.

Kako je ovaj koncept jako udaljen od čovjekovog iskustvenog razumijevanja, mnogostruke opasnosti prate nastojanje da se smrtničkom intelektu predoči ova ideja beskonačnog JA JESAM, kako ovom konceptu prijeti ozbiljno izobličenje značenja i neispravno predočenje vrijednosti. Unatoč tome, filozofski koncept JA JESAM pruža konačnim bićima kakvu-takvu osnovu na kojoj mogu utemeljiti svoja nastojanja da se djelomično približe izvoru apsolutnog porijekla i beskonačnih sudbina. No pri svim našim nastojanjima da razjasnimo porijeklo i sazrijevanje stvarnosti, treba istaći da je po svim značenjima i vrijednostima ličnosti, ovaj koncept--JA JESAM--Prva Osoba Božanstva, Otac svih ličnosti. Ali ova pretpostavka--JA

is not so clearly identifiable in undeified realms of universal reality.

The I AM is the Infinite; the I AM is also infinity. From the sequential, time viewpoint, all reality has its origin in the infinite I AM, whose solitary existence in past infinite eternity must be a finite creature's premier philosophic postulate. The concept of the I AM connotes unqualified infinity, the undifferentiated reality of all that could ever be in all of an infinite eternity.

As an existential concept the I AM is neither deified nor undeified, neither actual nor potential, neither personal nor impersonal, neither static nor dynamic. No qualification can be applied to the Infinite except to state that the I AM is. The philosophic postulate of the I AM is one universe concept which is somewhat more difficult of comprehension than that of the Unqualified Absolute.

To the finite mind there simply must be a beginning, and though there never was a real beginning to reality, still there are certain source relationships which reality manifests to infinity. The prereality, primordial, eternity situation may be thought of something like this: At some infinitely distant, hypothetical, past-eternity moment, the I AM may be conceived as both thing and no thing, as both cause and effect, as both volition and response. At this hypothetical eternity moment there is no differentiation throughout all infinity. Infinity is filled by the Infinite; the Infinite encompasses infinity. This is the hypothetical static moment of eternity; actuals are still contained within their potentials, and potentials have not yet appeared within the infinity of the I AM. But even in this conjectured situation we must assume the existence of the possibility of self-will.

Ever remember that man's comprehension of the Universal Father is a personal experience. God, as your spiritual Father, is comprehensible to you and to all other mortals; but your experiential worshipful concept of the Universal Father must always be less than your philosophic postulate of the infinity of the First Source and Center, the I AM. When we speak of the Father, we mean God as he is understandable by his creatures both high and low, but there is much more of Deity which is not comprehensible to universe creatures. God, your Father and my Father, is that phase of the Infinite which we perceive in our personalities as an actual experiential reality, but the I AM ever remains as our

JESAM--nije tako lako uočljiva u neobožanstvljenim domenama kozmičke stvarnosti.

JA JESAM je Beskonačni; JA JESAM je i beskonačnost. Sa sekvencijalnog--vremenskog--stanovišta, sva stvarnost vuče porijeklo od beskonačnog JA JESAM, čija osamljena egzistencija u prošloj beskonačnoj vječnosti mora biti osnovna filozofska pretpostavka konačnog stvorenog bića. Koncept JA JESAM podrazumijeva bezuvjetnu beskonačnost, nediferenciranu stvarnost svega što se ikad moglo dogoditi u cijeloj beskonačnoj vječnosti.

Kao egzistencijalni koncept, JA JESAM nije bilo obožanstvljen ili neobožanstvljen, aktualan ili potencijalan, ličan ili bezličan, statički ili dinamički. Beskonačni se nikako ne da uvjetno ograničiti, izuzev tvrdnjom da JA JESAM jeste. Filozofska pretpostavka JA JESAM predstavlja kozmički koncept koji je ponešto teže shvatiti nego koncept Bezuvjetnog Apsoluta.

Konačni um smatra da sve mora imati početak i premda stvarnost nikad nije imala stvarni početak, postoje izvjesni izvorni odnosi koje stvarnost ispoljava naspram beskonačnosti. Evo kako se može zamisliti predstvarnost, praiskonska situacija vječnosti: Može se uzeti da je u nekom beskonačno dalekom, pretpostavljenom času prošle vječnosti, JA JESAM bio bilo nešto ili ništa, bilo uzrok ili posljedica, bilo volja ili reakcija. U ovom pretpostavljenom času vječnosti još nije bila nastupila diferencijacija cjelokupne stvarnosti. Beskonačnost je ispunjena Beskonačnim; Beskonačni obuhvaća beskonačnost. Ovo je pretpostavljeni statički čas vječnosti; aktualnosti još uvijek počivaju u sastavu svojih potencijalnosti, dok se potencijalnosti još uvijek nisu pojavile u beskonačnosti JA JESAM. No čak i u ovoj zamišljenoj situaciji, moramo pretpostaviti postojanje mogućnosti za djelovanje osobne volje.

Uvijek imajte na umu da čovjekovo shvaćanje Oca Svih predstavlja osobno iskustvo. Kao vaš duhovni Otac, Bog je shvatljiv vama kao i svim drugim smrtnicima; ali vaš iskustveni obožavački koncept Oca Svih uvijek mora biti nešto manji od vaše filozofske pretpostavke beskonačnosti Prvog Izvora i Centra--JA JESAM. Kad govorimo o Ocu, mislimo na Boga kako ga razumiju njegova visoka i niska stvorena bića, no postoji još mnogo toga što ulazi u sastav Božanstva a što kozmička stvorena bića nisu u stanju shvatiti. Bog--vaš Otac i moj Otac--predstavlja tu fazu Beskonačnog koju u svojim

hypothesis of all that we feel is unknowable of the First Source and Center. And even that hypothesis probably falls far short of the unfathomed infinity of original reality.

The universe of universes, with its innumerable host of inhabiting personalities, is a vast and complex organism, but the First Source and Center is infinitely more complex than the universes and personalities which have become real in response to his willful mandates. When you stand in awe of the magnitude of the master universe, pause to consider that even this inconceivable creation can be no more than a partial revelation of the Infinite.

Infinity is indeed remote from the experience level of mortal comprehension, but even in this age on Urantia your concepts of infinity are growing, and they will continue to grow throughout your endless careers stretching onward into future eternity. Unqualified infinity is meaningless to the finite creature, but infinity is capable of self-limitation and is susceptible of reality expression to all levels of universe existences. And the face which the Infinite turns toward all universe personalities is the face of a Father, the Universal Father of love.

2. THE I AM AS TRIUNE AND AS SEVENFOLD

In considering the genesis of reality, ever bear in mind that all absolute reality is from eternity and is without beginning of existence. By absolute reality we refer to the three existential persons of Deity, the Isle of Paradise, and the three Absolutes. These seven realities are co-ordinately eternal, notwithstanding that we resort to time-space language in presenting their sequential origins to human beings.

In following the chronological portrayal of the origins of reality, there must be a postulated theoretical moment of "first" volitional expression and "first" repercussional reaction within the I AM. In our attempts to portray the genesis and generation of reality, this stage may be conceived as the self-differentiation of The Infinite One from The Infinity, but the postulation of this dual relationship must always be expanded to a triune conception by the recognition of the eternal continuum of The Infinity, the I AM.

ličnostima shvaćamo kao aktualnu iskustvenu stvarnost, dok JA JESAM zauvijek mora ostati naša hipoteza svega u sastavu Prvog Izvora i Centra što osjećamo da nije moguće poznati. A čak i ta hipoteza vjerojatno nije ni blizu nepojmljivoj beskonačnosti izvorne stvarnosti.

Svemir nad svemirima, dom nebrojenog mnoštva ličnosti, predstavlja ogroman i složen organizam, no Prvi Izvor i Centar je beskonačno složeniji od svemira i ličnosti koji su postali stvarni zahvaljujući nalogima njegove volje. Kad se čudite veličini glavnog svemira, sjetite se da čak i tako nepojmljiva tvorevina ne može biti ništa više nego djelomično otkrivenje Beskonačnog.

Beskonačnost je uistinu daleko od iskustvene razine smrtničkog razumijevanja, ali vaši koncepti beskonačnosti rastu čak i ovom dobu života na Urantiji i nastaviti će rasti u toku cijelog beskrajnog puta koji vas očekuje u budućoj vječnosti. Sa stanovišta konačnog bića, koncept bezuvjetne beskonačnosti djeluje besmisleno, ali beskonačnost je u stanju proizvesti samoograničenje te je podložna ispoljenju stvarosti svim razinama kozmičkih egzistencija. I lice kojim se Beskonačni okreće svim kozmičkim ličnostima je lice Oca, Oca Svih, Oca Ljubavi.

2. JA JESAM -- TROJEDINI I SEDMOSTRUKI

Razmatrajući početak stvarnosti, uvijek imajte na umu da sva apsolutna stvarnost vuče porijeklo iz vječnosti i da nema početka postojanja. Pod apsolutnom stvarnošću podrazumijevamo tri egzistencijalne osobe Božanstva, Rajski Otok i tri Apsoluta. Ovih je sedam stvarnosti ravnopravno vječno, unatoč tome što smo primorani pribjeći korištenju vremensko-prostornog jezika kako bi smo ljudskim bićima predložili njihove sekvencijalne izvore.

Kad slijedimo kronološki prikaz izvora stvarnosti, moramo pretpostaviti teoretski čas "prvog" izražaja volje i "prve" reakcije u sastavu JA JESAM. Pri svim našim nastojanjima da predstavimo početak i proizvodnju stvarnosti, ovaj se stadij može uzeti kao stadij samodiferencijacije Beskonačnog od Beskonačnosti, dok se pretpostavka ovog dvojnog odnosa uvijek mora proširiti kako bi obuhvatila trojedinu koncepciju utemeljenu na priznanju vječnog kontinuuma Beskonačnosti, JA JESAM.

This self-metamorphosis of the I AM culminates in the multiple differentiation of deified reality and of undeified reality, of potential and actual reality, and of certain other realities that can hardly be so classified. These differentiations of the theoretical monistic I AM are eternally integrated by simultaneous relationships arising within the same I AM -- the prepotential, preactual, prepersonal, monothetic prereality which, though infinite, is revealed as absolute in the presence of the First Source and Center and as personality in the limitless love of the Universal Father.

By these internal metamorphoses the I AM is establishing the basis for a sevenfold self-relationship. The philosophic (time) concept of the solitary I AM and the transitional (time) concept of the I AM as triune can now be enlarged to encompass the I AM as sevenfold. This sevenfold -- or seven phase -- nature may be best suggested in relation to the Seven Absolutes of Infinity:

1. The Universal Father. I AM father of the Eternal Son. This is the primal personality relationship of actualities. The absolute personality of the Son makes absolute the fact of God's fatherhood and establishes the potential sonship of all personalities. This relationship establishes the personality of the Infinite and consummates its spiritual revelation in the personality of the Original Son. This phase of the I AM is partially experiential on spiritual levels even by mortals who, while yet in the flesh, may worship our Father.

2. The Universal Controller. I AM cause of eternal Paradise. This is the primal impersonal relationship of actualities, the original nonspiritual association. The Universal Father is God-as-love; the Universal Controller is God-as-pattern. This relationship establishes the potential of form -- configuration -- and determines the master pattern of impersonal and nonspiritual relationship -- the master pattern from which all copies are made.

3. The Universal Creator. I AM one with the Eternal Son. This union of the Father and the Son (in the presence of Paradise) initiates the creative cycle, which is consummated in the appearance of conjoint personality and the eternal universe. From the finite mortal's viewpoint, reality has its true beginnings with the eternity appearance of the Havona creation. This creative act of Deity is by and through the God of Action, who is in

Ovaj samopreobražaj JA JESAM dostiže vrhunac u višestrukoj diferencijaciji između obožanstvljene i neobožanstvljene stvarnosti, potencijalne i aktualne stvarnosti, kao i izvjesnih drugih stvarnosti koje je teško na sličan način podijeliti. Ove su diferencijacije teoretski monističkog JA JESAM vječno ujedinjene istodobnim odnosima koji nastaju u istom ovom JA JESAM--predpotencijalnoj, predaktualnoj, predličnoj, monističkoj predstvarnosti koja se putem beskonačnog obznanjuje kao apsolutna u prisutnosti Prvog Izvora i Centra i kao ličnost u bezgraničnoj ljubavi Oca Svih.

Ovim unutarnjim preobražajem, JA JESAM gradi osnovu za sedmostruki samoodnos. Filozofski (vremenski) koncept pojedinačnog JA JESAM i prijelazni (vremenski) koncept trojedinog JA JESAM raste kako bi obuhvatio koncept sedmostrukog JA JESAM. U odnosu naspram Sedam Apsoluta Beskonačnosti, ova se sedmostruka--ili sedmofazna--narav najbolje može predstaviti kao:

1. Univerzalni Otac. JA JESAM kao Otac Vječnog Sina. Ovo je osnovni lični odnos aktualnosti. Zahvaljujući apsolutnoj ličnosti Sina, činjenica Božjeg očinstva postaje apsolutna, potencijalno dajući status sina svim ličnostima. Ovim se odnosom ustanovljuje ličnost Beskonačnog i upotpunjuje njegovo duhovno otkrivenje u ličnosti Izvornog Sina. Čak i smrtnici koji za života u ljudskom obličju obožavaju našeg Oca mogu na duhovnim razinama svog iskustva djelomično doživjeti ovu fazu JA JESAM.

2. Univerzalni Upravitelj. JA JESAM kao uzrok vječnog Raja. Ovo je osnovni bezlični odnos aktualnosti, izvorna neduhovna veza. Otac Svih je Bog u vidu ljubavi; Univerzalni Upravitelj je Bog u vidu uzorka. Ovaj odnos uspostavlja potencijal obličja--konfiguracije--i ustanovljuje glavni uzorak prema kojem se oblikuju bezlični i neduhovni odnosi--glavni uzorak prema kojem se može oblikovati velik broj kopija.

3. Univerzalni Stvoritelj. JA JESAM ujedinjen s Vječnim Sinom. Ova zajednica Oca i Sina (u prisutnosti Raja) pokreće stvaralački ciklus koji se upotpunjuje kako pojavom združene ličnosti tako i pojavom vječnog svemira. Sa stanovišta konačnog smrtnog bića, stvarnost uistinu započinje s vječnom pojavom Havona tvorevine. Ovaj je stvaralački čin Božanstva moguć zahvaljujući Bogu Djelovanja koji je bit jedinstva Oca i

essence the unity of the Father-Son manifested on and to all levels of the actual. Therefore is divine creativity unfailingly characterized by unity, and this unity is the outward reflection of the absolute oneness of the duality of the Father-Son and of the Trinity of the Father-Son-Spirit.

4. The Infinite Upholder. I AM self-associative. This is the primordial association of the statics and potentials of reality. In this relationship, all qualifieds and unqualifieds are compensated. This phase of the I AM is best understood as the Universal Absolute -- the unifier of the Deity and the Unqualified Absolutes.

5. The Infinite Potential. I AM self-qualified. This is the infinity bench mark bearing eternal witness to the volitional self-limitation of the I AM by virtue of which there was achieved threefold self-expression and self-revelation. This phase of the I AM is usually understood as the Deity Absolute.

6. The Infinite Capacity. I AM static-reactive. This is the endless matrix, the possibility for all future cosmic expansion. This phase of the I AM is perhaps best conceived as the supergravity presence of the Unqualified Absolute.

7. The Universal One of Infinity. I AM as I AM. This is the stasis or self-relationship of Infinity, the eternal fact of infinity-reality and the universal truth of reality-infinity. In so far as this relationship is discernible as personality, it is revealed to the universes in the divine Father of all personality -- even of absolute personality. In so far as this relationship is impersonally expressible, it is contacted by the universe as the absolute coherence of pure energy and of pure spirit in the presence of the Universal Father. In so far as this relationship is conceivable as an absolute, it is revealed in the primacy of the First Source and Center; in him we all live and move and have our being, from the creatures of space to the citizens of Paradise; and this is just as true of the master universe as of the infinitesimal ultimatons, just as true of what is to be as of that which is and of what has been.

3. THE SEVEN ABSOLUTES OF INFINITY

The seven prime relationships within the I AM eternalize as the Seven Absolutes of Infinity. But though we may portray reality origins and infinity differentiation by a sequential narrative, in fact all seven Absolutes

Sina ispoljena na svim razinama aktulnog i u njihovu korist. Stoga je božansko stvaralaštvo uvijek obilježeno jedinstvom i ovo jedinstvo predstavlja spoljašnji odražaj apsolutnog jedinstva kako dualnosti Oca-Sina tako i Trojstva Oca-Sina-Duha.

4. Beskonačni Održavatelj.

Samoasocijativni JA JESAM. Ovo je praiskonska veza između statičkih i potencijalnih vidova stvarnosti. U ovom se odnosu postiže nadoknada svega što je uvjetno i bezuvjetno. Ova se faza JA JESAM najbolje može shvatiti kao Univerzalni Apsolut--ujedinitelj Božanstva i Bezuvjetnih Apsoluta.

5. Beskonačni Potencijal.

Samouvjetni JA JESAM. Ovo je obilježje beskonačnosti koje vječno svjedoči o voljnom samoograničenju JA JESAM u cilju trostrukog samoizražaja i samootkrivenja. Ova se faza JA JESAM najbolje može shvatiti kao Božanstvo Apsolut.

6. Beskonačna Sposobnost. Statičko-reaktivni JA JESAM. Ovo je beskrajna matrica koja omogućuje sva buduća kozmička proširenja. Ova se faza JA JESAM vjerojatno najbolje može shvatiti kao nadgravitacijska prisutnost Bezuvjetnog Apsoluta.

7. Univerzalna Osoba Beskonačnosti.

JA JESAM kao JA JESAM. Ovdje se zaustavlja samoodnos Beskonačnosti, vječna činjenica beskonačnosti-stvarnosti i univerzalna istina stvarnosti-beskonačnosti. Ukoliko je moguće opaziti ovaj odnos u vidu ličnosti, on se u svemirima obznanjuje u božanskom Ocu svih ličnosti--čak i apsolutne ličnosti. Ukoliko se ovaj odnos može obznaniti bezlično, svemiri s njim mogu uspostaviti kontakt u vidu apsolutnog sklada čiste energije i čistog duha u prisutnosti Oca Svih. Ukoliko se ovaj odnos može zamisliti kao apsolut, on se obznanjuje u prvotnosti Prvog Izvora i Centra; u njemu mi svi živimo, mičemo se i jesmo, bilo da se radi o stvorenim bićima prostora ili državljanima Raja; i ovo jednako važi bilo da se radi o glavnom svemiru ili o infinidezimalnom ultimatonu, bilo da se radi o onome što će biti ili o onome što jeste i što je bilo.

3. SEDAM APSOLUTA BESKONAČNOSTI

Sedam prvobitnih odnosa u sastavu JA JESAM postižu vječnost u vidu Sedam Apsoluta Beskonačnosti. No premda je moguće sekvencijalno predočiti izvore stvarnosti i diferencijaciju beskonačnosti, svih

are unqualifiedly and co-ordinately eternal. It may be necessary for mortal minds to conceive of their beginnings, but always should this conception be overshadowed by the realization that the seven Absolutes had no beginning; they are eternal and as such have always been. The seven Absolutes are the premise of reality. They have been described in these papers as follows:

1. The First Source and Center. First Person of Deity and primal nondeity pattern, God, the Universal Father, creator, controller, and upholder; universal love, eternal spirit, and infinite energy; potential of all potentials and source of all actuals; stability of all statics and dynamism of all change; source of pattern and Father of persons. Collectively, all seven Absolutes equvalate to infinity, but the Universal Father himself actually is infinite.

2. The Second Source and Center. Second Person of Deity, the Eternal and Original Son; the absolute personality realities of the I AM and the basis for the realization-revelation of "I AM personality." No personality can hope to attain the Universal Father except through his Eternal Son; neither can personality attain to spirit levels of existence apart from the action and aid of this absolute pattern for all personalities. In the Second Source and Center spirit is unqualified while personality is absolute.

3. The Paradise Source and Center. Second nondeity pattern, the eternal Isle of Paradise; the basis for the realization-revelation of "I AM force" and the foundation for the establishment of gravity control throughout the universes. Regarding all actualized, nonspiritual, impersonal, and nonvolitional reality, Paradise is the absolute of patterns. Just as spirit energy is related to the Universal Father through the absolute personality of the Mother-Son, so is all cosmic energy grasped in the gravity control of the First Source and Center through the absolute pattern of the Paradise Isle. Paradise is not in space; space exists relative to Paradise, and the chronicity of motion is determined through Paradise relationship. The eternal Isle is absolutely at rest; all other organized and organizing energy is in eternal motion; in all space, only the presence of the Unqualified Absolute is quiescent, and the Unqualified is co-ordinate with Paradise. Paradise exists at the focus of space, the Unqualified pervades it, and all relative existence has its being within this domain.

je sedam Apsoluta ustvari bezuvjetno i ravnopravno vječno. Smrtnički umovi mogu biti primorani zamisliti njihove početke, no takav koncept uvijek mora počivati u sjeni spoznaje da sedam Apsoluta nisu imali početka; oni su vječni i uvijek su bili vječni. Sedam Apsoluta su pretpostavka stvarnosti. U ovim poglavljima oni su predstavljeni na slijedeći način:

1. Prvi Izvor i Centar. Prva Osoba Božanstva i osnovni uzorak nebožanstva, Bog, Otac Svih, stvoritelj, upravitelj i održavatelj; kozmička ljubav, vječni duh i beskonačna energija; potencijal svih potencijala i izvor svih aktualnosti; stabilnost svega što je statično i dinamičnost svega što se mijenja; izvor uzorka i Otac osoba. Zajednički, svih sedam Apsoluta nisu ništa drugo nego beskonačnost, dok je Otac Svih sam aktualno beskonačan

2. Drugi Izvor i Centar. Druga Osoba Božanstva, Vječni i Izvorni Sin; apsolutna ličnost stvarnosti JA JESAM i osnova ostvarenja-otkrivenja "ličnosti JA JESAM." Ni jedna se ličnost ne može nadati da će postići Oca Svih izuzev kroz njegovog Vječnog Sina; ličnost pored toga ne može postići egzistencijske razine duha izuzev uz pomoć i djelovanje ovog apsolutnog uzorka svih ličnosti. U Drugom Izvoru i Centru, duh je bezuvjetan dok je ličnost apsolutna.

3. Rajski Izvor i Centar. Drugi uzorak nebožanstva, vječni Otok Raja, osnova ostvarenja-otkrivenja "sile JA JESAM" i temelj za uspostavu gravitacijske kontrole koja prožima sve svemire. Kad je riječ o svoj aktualiziranoj, neduhovnoj, bezličnoj i nevoljnoj stvarnosti, Raj je apsolut uzoraka. Upravo kako je energija duha vezana uz Oca Svih putem apsolutne ličnosti Majke-Sina, tako se sva kozmička energija nalazi pod gravitacijskom upravom Prvog Izvora i Centra putem apsolutnog uzorka Rajskog Otoka. Raj nije smješten u prostoru; prostor postoji relativno u odnosu na Raj, dok se vremenski status kretanja određuje ovisno odnosu s Rajem. Vječni Otok je apsolutno nepomičan; sva se druga energija, bilo organizirana ili koja je u procesu organizacije, vječno kreće; u cjelom prostoru miruje jedino prisutnost Bezuvjetnog Apsoluta, dok je Bezuvjetni ravnopravan s Rajem. Raj postoji u centru prostora, Bezuvjeti prožima prostor, dok sve relativne egzistencije žive u okviru ove domene.

4. The Third Source and Center.

Third Person of Deity, the Conjoint Actor; infinite integrator of Paradise cosmic energies with the spirit energies of the Eternal Son; perfect co-ordinator of the motives of will and the mechanics of force; unifier of all actual and actualizing reality. Through the ministrations of his manifold children the Infinite Spirit reveals the mercy of the Eternal Son while at the same time functioning as the infinite manipulator, forever weaving the pattern of Paradise into the energies of space. This selfsame Conjoint Actor, this God of Action, is the perfect expression of the limitless plans and purposes of the Father-Son while functioning himself as the source of mind and the bestower of intellect upon the creatures of a far-flung cosmos.

5. The Deity Absolute. The causational, potentially personal possibilities of universal reality, the totality of all Deity potential. The Deity Absolute is the purposive qualifier of the unqualified, absolute, and nondeity realities. The Deity Absolute is the qualifier of the absolute and the absolutizer of the qualified -- the destiny inceptor.

6. The Unqualified Absolute. Static, reactive, and abeyant; the unrevealed cosmic infinity of the I AM; totality of nondeified reality and finality of all nonpersonal potential. Space limits the function of the Unqualified, but the presence of the Unqualified is without limit, infinite. There is a concept periphery to the master universe, but the presence of the Unqualified is limitless; even eternity cannot exhaust the boundless quiescence of this nondeity Absolute.

7. The Universal Absolute. Unifier of the deified and the undeified; co-relater of the absolute and the relative. The Universal Absolute (being static, potential, and associative) compensates the tension between the ever-existent and the uncompleted.

The Seven Absolutes of Infinity constitute the beginnings of reality. As mortal minds would regard it, the First Source and Center would appear to be antecedent to all absolutes. But such a postulate, however helpful, is invalidated by the eternity co-existence of the Son, the Spirit, the three Absolutes, and the Paradise Isle.

It is a truth that the Absolutes are manifestations of the I AM-First Source and Center; it is a fact that these Absolutes never had a beginning but are co-ordinate eternals

4. Treći Izvor i Centar. Treća Osoba Božanstva, ZdruženiČinitelj; beskonačni ujedinitelj Rajskih kozmičkih energija s energijama duha Vječnog Sina; savršeni koordinator motivacija volje s mehanizmima sile; ujedinitelj sve aktualne i aktualizirajuće stvarnosti. Putem službe njegove mnogostruke djece, Beskonačni Duh obznanjuje milost Vječnog Sina istodobno djelujući kao beskonačni manipulator koji zauvijek upreda uzorak Raja u energije prostora. Isti ovaj ZdruženiČinitelj, ovaj Bog Djelovanja, je savršeni izražaj bezgraničnih planova i namjera Oca-Sina, dok sam djeluje kao izvor uma i darovatelj intelekta stvorenim bićima prostranog kozmosa.

5. Božanstvo Apsolut. Uzročne, potencijalno osobne mogućnosti kozmičke stvarnosti, cjelokupnost svog potencijala Božanstva. Božanstvo Apsolut je svrsishodni uslovitelj neuslovljenih, apsolutnih i nebožanskih stvarnosti. Božanstvo Apsolut je uslovitelj apsoluta i apsolutizer uslovljenog--začetnik sudbine.

6. Bezuvjetni Apsolut. Statičko, reaktivno i neaktivno; neobznanjena kozmička beskonačnost JA JESAM, cjelokupnost neobožanstvljene stvarnosti i konačnost svog neličnog potencijala. Prostor ograničava djelovanje Bezuvjetnog, dok prisutnost Bezuvjetnog nema ograničenja već je beskonačna. Premda konceptualno glavni svemir ima ograničenje, prisutnost Bezuvjetnog je neograničena; čak ni vječnost ne može iscrpiti beskrajno mirovanje ovog nebožanskog Apsoluta.

7. Univerzalni Apsolut. Ujedinitelj obožanstvljenog i neobožanstvljenog, uskladitelj apsolutnog i relativnog. Univerzalni Apsolut (koji je statičan, potencijalan i asocijativan) predstavlja kompenzaciju naponu koji vlada između onog što je uvijek postojalo i onog što je nedovršeno.

Sedam Apsoluta Beskonačnosti tvore početke stvarnosti. Sa stanovišta smrtničkih umova, čini se da je Prvi Izvor i Centar prethodio svim apsolutima. No unatoč tome što se takva pretpostavka može pokazati korisnom, opovrgava je vječna koegzistencija Sina, Duha, triju Apsoluta, te Rajskog Otoka.

Istina je da su Apsoluti ispoljenja JA JESAM-Prvog Izvora i Centra; činjenica je da ovi Apsoluti nikad nisu imali početke i da su u pogledu vječnog statusa ravnopravni s Prvim Izvorom i Centrom. Često nije moguće predstaviti odnose apsolutnosti koji vladaju u

with the First Source and Center. The relationships of absolutes in eternity cannot always be presented without involving paradoxes in the language of time and in the concept patterns of space. But regardless of any confusion concerning the origin of the Seven Absolutes of Infinity, it is both fact and truth that all reality is predicated upon their eternity existence and infinity relationships.

4. UNITY, DUALITY, AND TRIUNITY

The universe philosophers postulate the eternity existence of the I AM as the primal source of all reality. And concomitant therewith they postulate the self-segmentation of the I AM into the primary self-relationships -- the seven phases of infinity. And simultaneous with this assumption is the third postulate -- the eternity appearance of the Seven Absolutes of Infinity and the eternalization of the duality association of the seven phases of the I AM and these seven Absolutes.

The self-revelation of the I AM thus proceeds from static self through self-segmentation and self-relationship to absolute relationships, relationships with self-derived Absolutes. Duality becomes thus existent in the eternal association of the Seven Absolutes of Infinity with the sevenfold infinity of the self-segmented phases of the self-revealing I AM. These dual relationships, eternalizing to the universes as the seven Absolutes, eternalize the basic foundations for all universe reality.

It has been sometime stated that unity begets duality, that duality begets triunity, and that triunity is the eternal ancestor of all things. There are, indeed, three great classes of primordial relationships, and they are:

1. Unity relationships. Relations existent within the I AM as the unity thereof is conceived as a threefold and then as a sevenfold self-differentiation.

2. Duality relationships. Relations existent between the I AM as sevenfold and the Seven Absolutes of Infinity.

3. Triunity relationships. These are the functional associations of the Seven Absolutes of Infinity.

Triunity relationships arise upon duality foundations because of the inevitability of Absolute interassociation. Such triunity associations eternalize the potential of all

vječnosti a da se pri tome ne pomenu paradoksi vremskog jezika i prostorni koncepti uzorka. No unatoč zbrci koja se javlja pri razmatranju izvora Sedam Apsoluta Beskonačnosti, činjenica je i istina da sva stvarnost počiva na njihovoj vječnoj egzistenciji i odnosima beskonačnosti.

4. JEDINSTVO, DVOJSTVO I TROJEDINSTVO

Filozofi svemira uzimaju za pretpostavku da vječno postojanje JA JESAM predstavlja osnovni izvor cjelokupne stvarnosti. I u isto vrijeme, oni formuliraju pretpostavku samosegmentiranja JA JESAM u primarne samoodnose--sedam faza beskonačnosti. I istodobno s ovim postulatima, oni navode i treću pretpostavku--pojavu u vječnosti Sedam Apsoluta Beskonačnosti i postignuće vječnosti dualne povezanosti sedam faza JA JESAM i ovih sedam Apsoluta.

Samootkrivenje JA JESAM stoga proizlazi iz statičkog "ja," putem samosegmentacije i samoodnosa, do apsolutnih odnosa, odnosa sa samoizvedenim Apsolutima. Dvojstvo tako nastaje u vječnoj povezanosti Sedam Apsoluta Beskonačnosti sa sedmostrukom beskonačnošću samosegmentiranih faza samoobznanjujućeg JA JESAM. Ovi dvojni odnosi koji u svemirima postižu vječnost u vidu sedam Apsoluta, pružaju vječnost osnovnim temeljima sve kozmičke stvarnosti.

Jednom je prilikom rečeno da jedinstvo stvara dvojnost, da dvojnost stvara trojedinstvo, dok sve stvari potječu od trojedinstva. Uistinu postoje tri slijedeće velike skupine praiskonskih odnosa:

1. Odnosi jedinstva. Odnosi koji vladaju unutar JA JESAM, čije se jedinstvo uzima kao trostruka te zatim kao sedmostruka samodiferencijacija.

2. Odnosi dvojnosti. Odnosi koji vladaju između JA JESAM kao sedmostrukog i Sedam Apsoluta Beskonačnosti.

3. Odnosi Trojstva. Ovdje se radi o funkcionalnim vezama Sedam Apsoluta Beskonačnosti.

4. Odnosi trojedinstva proizlaze iz temelja dvojnosti, zahvaljujući neminovnosti Apsolutne međupovezanosti. Takve trojedine veze pružaju vječnost potencijalu cjelokupne

reality; they encompass both deified and undeified reality.

The I AM is unqualified infinity as unity. The dualities eternalize reality foundations. The triunities eventuate the realization of infinity as universal function.

Pre-existentials become existential in the seven Absolutes, and existentials become functional in the triunities, the basic association of Absolutes. And concomitant with the eternalization of the triunities the universe stage is set -- the potentials are existent and the actuals are present -- and the fullness of eternity witnesses the diversification of cosmic energy, the outspreading of Paradise spirit, and the endowment of mind together with the bestowal of personality, by virtue of which all of these Deity and Paradise derivatives are unified in experience on the creature level and by other techniques on the supercreature level.

5. PROMULGATION OF FINITE REALITY

Just as the original diversification of the I AM must be attributed to inherent and self-contained volition, so must the promulgation of finite reality be ascribed to the volitional acts of Paradise Deity and to the repercussional adjustments of the functional triunities.

Prior to the deitization of the finite, it would appear that all reality diversification took place on absolute levels; but the volitional act promulgating finite reality connotes a qualification of absoluteness and implies the appearance of relativities.

While we present this narrative as a sequence and portray the historic appearance of the finite as a direct derivative of the absolute, it should be borne in mind that transcendentals both preceded and succeeded all that is finite. Transcendental ultimates are, in relation to the finite, both causal and consummational.

Finite possibility is inherent in the Infinite, but the transmutation of possibility to probability and inevitability must be attributed to the self-existent free will of the First Source and Center, activating all triunity associations. Only the infinity of the Father's will could ever have so qualified the absolute level of existence as to eventuate an ultimate or to create a finite.

stvarnosti; one obuhvaćaju kako obožanstvljenu tako i neobožanstvljenu stvarnost.

JA JESAM je bezuvjetna beskonačnost kao jedinstvo. Dualnosti pružaju vječnost temeljima stvarnosti. Trijedinstva vode ostvarenju beskonačnosti kao kozmičke funkcije.

Predegzistencijali postaju egzistencijalni u sedam Apsoluta, dok egzistencijali postaju funkcionalni u trijedinstvima, koja su osnovna veza Apsoluta. I istog časa kad trojedinstva postignu vječnost, postavlja se scena kozmičkog prostora--ostvarenje potencijala i prisutnost aktualnog--i cjelokupnost vječnosti postaje svjedok diversifikaciji kozmičke energije, rasprostranjenju Rajskoga duha, te obdarenju bića umom uporedo s darivanjem ličnosti, zahvaljujući čemu se svi ovi izvodi Božanstva i Raja ujedinjuju--u iskustvu na razini stvorenih bića, drugim vještinama na višoj razini.

5. RASPROSTRANJENJE KONAČNE STVARNOSTI

Upravo kao što je bitno pripisati raznolikost JA JESAM svojstvenoj i samosadržanoj volji, tako je bitno pripisati rasprostranjenje konačne stvarnosti voljnim djelima Rajskog Božanstva i reaktivnim prilagođenjima funkcionalnih trojedinstava.

Prethodno obožanstvljenju konačnog, moglo je djelovati da cjelokupna diversifikacija stvarnosti nastupa na apsolutnim razinama; no čin slobodne volje kojim se postiže obuhvaća stvarnosti podrazumijeva uvjetno ograničenje apsolutnosti i podrazumijeva pojavu relativnosti.

Dok ove događaje predstavljamo sekvencijalno i dok govorimo o povijesnoj pojavi konačnog kao neposrednom proizvodu apsoluta, trebate imati na umu da transcendentarno postoji ne samo prethodno, već i nakon konačnog. U odnosu na konačno, transcendentalni ultimi predstavljaju kako uzrok tako i upotpunjenje.

Konačna mogućnost je sadržana u Beskonačnom, no bitno je pripisati preobražaj mogućnosti u vjerojatnost i neminovnost samoegzistencijalnoj slobodnoj volji Prvog Izvora i Centra, koja aktivira sve veze trojedinstva. Jedino je beskonačnost Očeve volje mogla uvjetovati apsolutnu razinu egzistencije kako bi proizvela ultimno i stvorila konačno.

With the appearance of relative and qualified reality there comes into being a new cycle of reality -- the growth cycle -- a majestic downsweep from the heights of infinity to the domain of the finite, forever swinging inward to Paradise and Deity, always seeking those high destinies commensurate with an infinity source.

These inconceivable transactions mark the beginning of universe history, mark the coming into existence of time itself. To a creature, the beginning of the finite is the genesis of reality; as viewed by creature mind, there is no actuality conceivable prior to the finite. This newly appearing finite reality exists in two original phases:

1. Primary maximums, the supremely perfect reality, the Havona type of universe and creature.

2. Secondary maximums, the supremely perfected reality, the superuniverse type of creature and creation.

These, then, are the two original manifestations: the constitutively perfect and the evolutionally perfected. The two are co-ordinate in eternity relationships, but within the limits of time they are seemingly different. A time factor means growth to that which grows; secondary finites grow; hence those that are growing must appear as incomplete in time. But these differences, which are so important this side of Paradise, are nonexistent in eternity.

We speak of the perfect and the perfected as primary and secondary maximums, but there is still another type: Trinitizing and other relationships between the primaries and the secondaries result in the appearance of tertiary maximums -- things, meanings, and values that are neither perfect nor perfected yet are co-ordinate with both ancestral factors.

6. REPERCUSSIONS OF FINITE REALITY

The entire promulgation of finite existences represents a transference from potentials to actuals within the absolute associations of functional infinity. Of the many repercussions to creative actualization of the finite, there may be cited:

1. The deity response, the appearance of the three levels of experiential supremacy: the actuality of personal-spirit supremacy in

S pojavom relativne i uvjetne stvarnosti, javlja se novi ciklus stvarnosti--ciklus rasta--vječanstveno uniženje od visina beskonačnosti u domenu konačnog, koje vječno strema prema Raju i Božanstvu, uvijek težeći onim visokim sudbinama koje su usporedive s izvorom beskonačnosti.

Ovi nepojmljivi događaji označavaju početak kozmičke povijesti, označavaju pojavu samog vremena. Sa stanovišta stvorenog bića, početak konačnog jednak je početku stvarnosti; s točke gledišta uma stvorenog bića, nije moguće zamisliti aktualnost koja bi prethodila konačnom. Ova novostvorena konačna stvarnost postoji u dvije izvorne faze:

1. Primarni maksimumi, visoki stupanj savršene stvarnosti, havonski tip svemira i stvorenog bića.

2. Sekundarni maksimumi, visoki stupanj usavršene stvarnosti, velikosvemirski tip stvorenog bića i tvorevine.

Ovo su, onda, dva izvorna ispoljenja: prirodno savršeni i evolucijsko usavršeni. Dok su ova dva ispoljenja ravnopravna kad je riječ o odnosima vječnosti, oni se čine različitim u okviru ograničenja vremena. Onome što raste, komponenta vremena znači rast; sekundarna konačna domena raste; u vremenu ono što raste stoga mora djelovati nepotpunim. No ove različitosti, koje su tako bitno s ove strane Raja, ne postoje u vječnosti.

Mi govorimo o savršenom i usavršenom kao primarnim i sekundarnim maksimumima, no postoji još jedan tip maksimuma: Potrojtvljujući i drugi odnosi između primarnog i sekundarnog rezultiraju pojavom tercijarnih maksimuma--stvari, značenja i vrijednosti koje nisu bilo savršene niti nesavršene, premda su ravnopravne s obje izvorne komponente.

6. POSLJEDICE KONAČNE STVARNOSTI

Cjelokupno rasprostranjenje stvarnosti konačnih egzistencija znači prijenos od potencijalnog do aktualnog u okviru apsolutnih veza funkcionalne beskonačnosti. Od mnogih posljedica stvaralačke aktualizacije konačnog, mogu se navesti slijedeće:

1. Reakcija božanstva--pojava triju razina iskustvene vrhovnosti: u Havoni--aktualnost premoći onog što je osobno i

Havona, the potential for personal-power supremacy in the grand universe to be, and the capacity for some unknown function of experiential mind acting on some level of supremacy in the future master universe.

2. The universe response involved an activation of the architectural plans for the superuniverse space level, and this evolution is still progressing throughout the physical organization of the seven superuniverses.

3. The creature repercussion to finite-reality promulgation resulted in the appearance of perfect beings on the order of the eternal inhabitants of Havona and of perfected evolutionary ascenders from the seven superuniverses. But to attain perfection as an evolutionary (time-creative) experience implies something other-than-perfection as a point of departure. Thus arises imperfection in the evolutionary creations. And this is the origin of potential evil. Misadaptation, disharmony, and conflict, all these things are inherent in evolutionary growth, from physical universes to personal creatures.

4. The divinity response to the imperfection inherent in the time lag of evolution is disclosed in the compensating presence of God the Sevenfold, by whose activities that which is perfecting is integrated with both the perfect and the perfected. This time lag is inseparable from evolution, which is creativity in time. Because of it, as well as for other reasons, the almighty power of the Supreme is predicated on the divinity successes of God the Sevenfold. This time lag makes possible creature participation in divine creation by permitting creature personalities to become partners with Deity in the attainment of maximum development. Even the material mind of the mortal creature thus becomes partner with the divine Adjuster in the dualization of the immortal soul. God the Sevenfold also provides techniques of compensation for the experiential limitations of inherent perfection as well as compensating the preascension limitations of imperfection.

7. EVENTUATION OF TRANSCENDENTALS

Transcendentals are subinfinite and subabsolute but superfinite and supercreatural. Transcendentals eventuate as an integrating level correlating the supervalues of absolutes with the maximum values of finites. From the creature standpoint, that which is transcendental would appear to have

posjeduje narav duha; u javljajućem velikom svemiru--potencijal za premoć onog što je osobno i posjeduje moć; u budućem glavnom svemiru--sposobnost iskustvenog uma da djeluje u nekoj nepoznatoj ulozi na nekoj razini vrhovnosti.

2. Reakcija svemira povlači pokretanje arhitektonskih planova za izgradnju nadkozmičke razine prostora, i ova evolucija još uvijek napreduje širom cijele kozmičke organizacije sedam nadsvemira.

3. Reakcija stvorenog bića na rasprostranjenje konačne stvarnosti, koja rezultira pojavom savršenih bića--vječnih žitelja Havone--kao i usavršenih uspinjućih evolucijskih bića u vuku porijeklo iz sedam nadsvemira. No potići savršenstvo u vidu evolucijskog (vremensko-stvaralačkog) iskustva znači početi od nečeg nesavršenog. Tako se u evolucijskim tvorevinama rađa nesavršenstvo. I odatle potječe potencijalno zlo. Neprilagođenje, nesklad i sukob predstavljaju sastavne komponente evolucijskog rasa, kako u slučaju fizičkih svemira tako i u slučaju osobnih stvorenih bića.

4. Reakcija božanstvenosti na nesavršenstvo koja se sastoji od vremenskog zakašnjenja evolucije, obznanjuje se u kompenzacijskoj prisutnosti Sedmostrukog Boga, čijim se aktivnostima postiže integracija onog što podilazi proces usavršenja kako s onim što je savršeno, tako i s onim što je usavršeno. Ovo vremensko zakašnjenje (odgoda) predstavlja sastavni dio evolucije, koja znači stvaralaštvo u vremenu. Radi ovih i drugih razloga, svemoguća moć Vrhovnog počiva na temeljima uspjeha božanstvenosti Sedmostrukog Boga. Ova vremenska odgoda omogućuje učešće stvorenog bića u božanskoj tvorevini tako što dozvoljava ličnosti stvorenog bića da postane partnerom Božanstva u procesu postignuća maksimalnog razvoja. Čak i materijalni um smrtničkog stvorenog bića na taj način postaje partnerom s božanskim Ispravljačem u podvostručenju besmrtno duše. Sedmostruki Bog isto tako pruža vještinu kojom se nadoknađuju iskustvena ograničenja prirodnog savršenstva kao i ograničenja nesavršenstva koja prethode usponu.

7. POJAVA TRANSCENDENTALNOG

Transcendentalno je podbeskonačno i podapsolutno, dok je nadkonačno i dok nadilazi razine stvorenih bića. Transcendentalno se javlja kao integrirajuća razina koja uskladuje nadvrijednosti apsolutnog s maksimalnim vrijednostima konačnog. Sa stanovišta stvorenog bića, čini

eventuated as a consequence of the finite; from the eternity viewpoint, in anticipation of the finite; and there are those who have considered it as a "pre-echo" of the finite.

That which is transcendental is not necessarily nondevelopmental, but it is superevolutional in the finite sense; neither is it nonexperiential, but it is superexperience as such is meaningful to creatures. Perhaps the best illustration of such a paradox is the central universe of perfection: It is hardly absolute -- only the Paradise Isle is truly absolute in the "materialized" sense. Neither is it a finite evolutionary creation as are the seven superuniverses. Havona is eternal but not changeless in the sense of being a universe of nongrowth. It is inhabited by creatures (Havona natives) who never were actually created, for they are eternally existent. Havona thus illustrates something which is not exactly finite nor yet absolute. Havona further acts as a buffer between absolute Paradise and finite creations, still further illustrating the function of transcendentals. But Havona itself is not a transcendental -- it is Havona.

As the Supreme is associated with finites, so the Ultimate is identified with transcendentals. But though we thus compare Supreme and Ultimate, they differ by something more than degree; the difference is also a matter of quality. The Ultimate is something more than a super-Supreme projected on the transcendental level. The Ultimate is all of that, but more: The Ultimate is an eventuation of new Deity realities, the qualification of new phases of the theretofore unqualified.

Among those realities which are associated with the transcendental level are the following:

1. The Deity presence of the Ultimate.
2. The concept of the master universe.
3. The Architects of the Master Universe.
4. The two orders of Paradise force organizers.
5. Certain modifications in space potency.
6. Certain values of spirit.
7. Certain meanings of mind.
8. Absonite qualities and realities.
9. Omnipotence, omniscience, and omnipresence.
10. Space.

The universe in which we now live may be thought of as existing on finite, transcendental, and absolute levels. This is the cosmic stage on which is enacted the endless

se da se transcendentalno javilo kao posljedica konačnog; sa stanovišta vječnosti, ono djeluje kao nagovještaj konačnog; a neki ga smatraju "predodjekom" konačnog.

Ako je nešto transcendentalno, to ne znači da se ono ne razvija, no to znači da se radi o nečem što je nadevolucijsko u konačnom smislu; to isto tako ne mora biti neiskustveno, no ono je nadiskustveno kako to shvaćaju stvorena bića. Vjerojatno najbolja ilustracija takvog paradoksa postoji u savršenstvu centralnog svemira: Teško se može reći da je takvo savršenstvo apsolutno--jedino na Raju, savršenstvo je istinski apsolutno u "materijaliziranom" smislu. Niti se tu radi o evolucijskoj torevini kakva postoji u sedam nadsvemira. Havona je savršena, premda nije nemijenajuća u tom smislu da predstavlja svemir koji ne raste. Na njoj žive stvorena bića (žitelji Havone) koji niskad nisu bili istinski stvoreni, kako su oduvijek postojali. Havona tako pruža sliku nečeg što nije bilo posve konačno ili posve apsolutno. Dalje, Havona djeluje kao tampon-zona između Raja i konačnih tvorevima, što pruža dodatnu ilustraciju uloge transcendentalnog. No sama po sebi, Havona nije transcendentalna--ona je Havona.

Kako je Vrhovni povezan s konačnim, Ultimni se tako poistovjećuje s transcendentalnim. No premda je u ovom pogledu moguć usporediti Vrhovnog i Ultimnog, između njih vlada značajan stupanj razlike; ova različitost također zalazi u domenu kvlatite. Ultimni je nešto više nego nad-Vrhovni projiciran na transcendentalnoj razini. Ultimni je sve to i više od toga: Ultimni je pojava novih stvarnosti Božanstva, uvjetno ograničenje novih faza onog što je do tog časa bilo bezuvjetno.

Slijedeće stvarnosti pripadaju grupi stvarnosti koje su povezane s transcendentalnom razinom:

1. Prisutnost Božanstva u vidu Ultimnog.
2. Koncept glavnog svemira.
3. Arhitekti Glavnog Svemira.
4. Dva reda Rajskih organizatora sile.
5. Izvjesne izmjene potencijala prostora.
6. Izvjesne vrijednosti duha.
7. Izvjesna značenja uma.
8. Absonitna svojstva i stvarnost.
9. Svemoć, sveznanje i sveprisutnost.
10. Prostor

Svemir u kojem danas živite možete zamisliti kao nešto što postoji na konačnim, transcendentalnim i apsolutnim razinama. Ovo je kozmička scena na kojoj se odigrava

drama of personality performance and energy metamorphosis.

And all of these manifold realities are unified absolutely by the several triunities, functionally by the Architects of the Master Universe, and relatively by the Seven Master Spirits, the sub supreme co-ordinators of the divinity of God the Sevenfold.

God the Sevenfold represents the personality and divinity revelation of the Universal Father to creatures of both maximum and submaximum status, but there are other sevenfold relationships of the First Source and Center which do not pertain to the manifestation of the divine spiritual ministry of the God who is spirit.

In the eternity of the past the forces of the Absolutes, the spirits of the Deities, and the personalities of the Gods stirred in response to the primordial self-will of self-existent self-will. In this universe age we are all witnessing the stupendous repercussions of the far-flung cosmic panorama of the subabsolute manifestations of the limitless potentials of all these realities. And it is altogether possible that the continued diversification of the original reality of the First Source and Center may proceed onward and outward throughout age upon age, on and on, into the faraway and inconceivable stretches of absolute infinity.

[Presented by a Melchizedek of
Nebadon.]

beskrajna drama predstavi ličnosti i preobrazbi energije.

I sve su ove višestruke energije apsolutno ujedinjene zahvaljujući većem broju trojedinštava, funkcionalno ujedinjene zahvaljujući Arhitektima Glavnog Svemira i relativno ujedinjene zahvaljujući djelovanju Sedam Glavnih Duhova, podvrhovnih koordinatora božanstvenosti Sedmostrukog Boga.

Sedmostruki Bog predstavlja otkrivanje ličnosti i božanstvenosti Oca Svih stvorenim bićima kako maksimalnog tako i podmaksimalnog statusa, no postoje i drugi sedmostruki odnosi Prvog Izvora i Centra koji se ne tiču ispoljenja božanske duhovne službe Boga koji je duh.

U vječnosti prošlosti, sile Apsoluta, duhovi Božanstava i ličnosti Bogova su se kretale u skladu s osobnom voljom samopostojeće osobne volje. U toku ovog kozmičkog doba, postali smo svjedocima veličanstvenih reakcija prostrane kozmičke panorame podapsolutnih ispoljenja bezgraničnih potencijala svim ovih stvarnosti. I sasvim je moguće da će se dalja diversifikacija izvorne stvarnosti Prvog Izvora i Centra nastaviti kretati prema vani, stoljećem za stoljećem, sve dalje i dalje, prodirući u udaljena i nezamisliva prostranstva apsolutne beskonačnosti.

[Predstavio Melkizedek od
Nebadona.]